

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' אמור ט"ו אייר תש"ע

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 379

פצצצצצ יקריים

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם (כ"א, א) למה כתיב לשון אמירה, ואולי לרמוז דהנה אהרן זכה לכהונה בשביל שראה את משה ושמח בלבו (שמות ד, יד) שהיה אוהב שלום ולא היה אצלו קנאה, ואדרבה שמח על אחיו הקטן שהיה שליח לגאול את ישראל, הרי שכל דרכיו של אהרן כהן באמירה רכה נאמרה לכן רמזה התורה כאן לשון אמירה, וד"ל.

אמור אל הכהנים וגו' (כ"א, א) פרש"י: להזהיר גדולים על הקטנים. ר"ל דרך אצל קטנים הוא גדול אבל לעצמו יודע היטב את מך ערכו דאינו נחשב לגדול או חשוב, לזה צריכים להזהיר. (בריתי יעקב)

שור או כשב או עז כי יולד וגו' ירצה לקרבן אשה לה' (כ"ב, כ"ז) איתא בילקוט שמעוני 'עז' בזכות יעקב דכתיב לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים וכו', וקשה מדוע יחסו חז"ל זכות ממעשה שהיה בה שקר, אלא שיעקב העדיף להיות לכוש בבגדי העיזים ובלבד שלא יצטרך בפני יצחק להכחיש כלפי חוץ השגחת הבורא ולהראות כעשיו שמיחס את הקורה לתלאות הזמן. על זהירות זו זכו בני ישראל להקריב 'עז'.

(אפיפי יהודה)

שור או כשב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה' (כ"ב, כ"ז)... כאשר רוצה האדם שהקרבן כהמה תכפר עליו צריך הוא לעשות את עצמו כבהמה, וכן מצינו במד"ר על הפסוק וילכשו שקים האדם והבהמה - אמרו לפניו רבן העולם הבהמה אינה יודעת כלום ואתה מוכה אותה אף אנו חשוב אותנו כבהמה...

וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחוהו (כ"ב, כ"ט) וכי רק קרבן תודה צריך האדם לזבוח לרצונו הלא בכל הקרבנות נצטוינו להקריב ברצון, והתירוץ לפי מה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קצו) לך אזבח זבח תודה ובשם ה' אקרא, אף שאתה הקב"ה פתחת למוסרי לעשות נגד רצונך ר"ל גם אז "לך אזבח זבח תודה ובשם ה' אקרא" כי הכל ממך עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות, וזהו לרצונכם תזבחו שתהיה התודה על הרצון והתודה להש"ת על היכולת לעבדו מתוך בחירה נכונה.

וספרתם לכם (כ"ב, ט"ז) שתהא ספירה לכל אחד ואחד כפי מה שכל אחד יכול לקלוט...

בחדש השביעי - ויכרון תרועה (כ"ג, כ"ה) הרמב"ן כתב בהתקיעה היא מידת הרחמים ותרועה זוהי מידת הדין. וצ"ב דהלא נאמר אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו הרי שהחרדה מהתקיעה דוקא? אלא שהבושה והחרדה שאנו חשים דוקא בשעת התקיעה שיש אז גילוי חסדי אלקינו ורחמינו עלינו. לנוכח מידת החסד והרחמים גדולה הבושה ממעשינו.

בהר סיני (כ"ה, א) דרשו חז"ל כל אדם שיש בו גסות הרוח לסוף מתמעט, מה היא העצה ישפיל עצמו ויחזיק עצמו לנמוך. וזה הכוונה 'בהר' מי שנכשל 'בהר בגיאות' יתקן ע"י 'סיני' שישפיל עצמו כ'סיני'.

(דברי שלום)

כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ושבתה הארץ שבת לה' (כ"ה, ב) תמהו רבים לשם מה הוצרך הכתוב להזכיר אשר אני נותן לכם. אולם כבר כתבו בטעם השמיטה כדי שידעו הכל כי לה' הארץ ומלוואה ולא כוחנו ועוצם ידינו עשה לנו את החייל הזה, אדם המאמין שהארץ לה' ממילא יקיים מצות השמיטה, וזהו מה שהקדים הפסוק ואמר 'כי תבואו אל הארץ' ראשית תכירו ש'אשר אני נותן לכם' ואז בנקל תקיימו 'ושבתה הארץ שבת לה'.

וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש שנים (כ"ה, כ"א) יש לשאול מדוע נכתב 'לכם' במקום 'וצויתי את ברכתי בשנה הששית', יתכן לומר שהשפע בשנה הששית נובע מההכנה הנפשית של עם ישראל ובזכות ההכנה והאמונה באה הברכה לכן כתוב וצויתי את ברכתי לכם כלומר שאני אברך אתכם בעליה רוחנית בזכות האמונה והצפיה ועי"ז ועשת את התבואה לשלש השנים.

(יבא טל)

האשק שחת הרא"ש זי"ע"א פרשת וישב תשל"ג ה'בא ל'פס"ט ז"א.

דוד המלך עבד והגיע לבחינת רגל רביעי במרכבה, דהיינו המרכבה של השכינה, אך לא בבחינת "מגן דוד" שהוא ללא שמירה, כי אם בבחינת שמירה. כי למרות שדוד המלך הביא את עצמו בעבודתו לכזו שלימות שממנו הושתת העולם כי הוא תיקן את התיקון הכללי, אך התיקון הכללי שנהיה מתוקן הוא רק ע"י גורמים ושמירה, ולכן אין אומרים מגן דוד. אבל אם דוד המלך היה מנצח היו אומרים "מגן דוד", מכיון שאז כסא הכבוד היה כולו ע"י אנוש ולא היה בכסא הכבוד חלק מהבחינה של לפני הבריאה.

נמצא שאפילו בעולם הזה שאנו עומדים, שבו ניתן לאדם את בחינת אנוש בכדי שיעבוד על בחינת אנוש, כל העבודה היא רק ע"י סיבות וגורמים. ליותר מזה אין האנוש יכול להגיע. כי למעלה ממה שבחינת אנוש יכול להשיג אין שם כל תפיסה, זו העלמה גמורה ששום נברא אינו יכול להשיג. לא דוד המלך ולא אברהם אבינו. בחינה זו נקראת "למעני למעני אעשה". ואף כשיהיה השלימות של הישועה, כאשר "יכירו וידעו כל יושבי תבל" והכל יראו, לא ישיגו את מה שהוא בהעלמה, כי אין ביכולת אנוש להשיג את זה. אפילו הגדולים שבגדולים שעבדו על עצמם והגיעו לתכלית השלימות אין ביכולתם להשיג אלא ע"י גורמים. ואף שהם הגיעו לתכלית המדרגה, לבחינת מרכבה, כל זה הוא רק עם גורם, לא בבחינה של "מגן דוד". כי "מגן דוד" הוא שלימות כסא הכבוד ללא הקדושה, והדבר הזה לא יתכן. כולם צריכים להגיע לקדושה בריך הוא. הוא הגורם, והוא השומר. בלי זה אין בריאה.

דוד המלך היה היסוד של כסא הכבוד, כי הוא

פרסם אלקותו בעולם. הוא היה היסוד של העבודה של העולם, שפרסם בעולם את מציאות הנעלם עד כמה שהאנוש רק יכול להשיג. אבל הכל בבחינה עם שמירה. והוא רצה שכסא הכבוד יהיה ללא בחינת שמירה. הוא רצה לתקן את חטא עץ הדעת, ורצה להגיע לשלימות שקודם החטא. כי בשעה שהקב"ה אמר לאדם "מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל", אם היה עומד בבחירה הזו ולא אוכל מעץ הדעת היה נשאר בבחינה שקודם החטא, ואז היה "מגן דוד", (דהיינו "מגן אדם", כי הרי דוד המלך הוא אדם). דוד המלך בעבודתו הגיע בדיוק לאותה בחינה של הבחירה הזו שקודם חטא עץ הדעת, ורצה לתקן את הפגם של עץ הדעת ולהביאו לשלימות, שבאמצעות האדם יהיה שלימות מציאות הבריאה. דהיינו שהעולם יוכל להתנהל בלי גורם ובלי סיבה, ללא סיבת כל הסיבות. לכן אמר "בחנני ונסני צרפה כליותי ולבי", דהיינו שהוא לא צריך שמירה ולא צריך גורם. ורצה שיהיה אותה בחינה כמו קודם עץ הדעת "מכל עץ הגן תאכל ומעץ הדעת לא תאכל", ואז יהיה "מגן דוד". אך הרבש"ע הראה לו שדבר כזה לא יתכן, הכל מוכרח להיות ע"י גורם. ואף שהשלימות של השלש רגלים - אברהם יצחק ויעקב - הוא שלימות, ודוד המלך הוא שלימות, אך הכל עם סיבה. עם גורם. ועם שמירה.

ומה שעל אברהם מסיימים בתפילה "מגן אברהם" אף שגם "מגן אברהם" הוא עם גורם, התשובה היא שהרבש"ע רצה להראות לבנים שלו עד היכן הם יכולים להשיג את בחינת שלימות האנוש, שהוא יכול להגיע רק לבחינה של "מגן אברהם" ולא "מגן דוד".

אברהם אבינו אמר "ואנוכי עפר ואפר" ומכח זה השיג "מגן אברהם". "עפר ואפר" יש בו עוד שמץ של מציאות, שזהו יסוד האדם "כי עפר אתה ואל עפר תשוב", ולכן היה לו אחיזה ב"מגן אברהם". אך דוד המלך אמר "חרפת אדם ובוזי עם" שכבר אינו מציאות כלל, ומוזה בא לחשוב שיכול להיות שהוא כבר לא צריך סיבה. כי מאחר שהגיע לשלימות השפלות, והגיע לכזו דרגא של "בוזי עם" שאין אף אחד בעולם שהוא בשפלות כמו השפלות שלו, אם כן הרי הוא נהיה יחיד בעולמו, שזה שלימות הוי', וכשהגיע לבחינה זו ביקש שיאמרו "מגן דוד". והרבש"ע אמר לו, אמת שאתה "בוזי עם", ויש לך את שלימות השפלות בבחינת "יחיד בעולמו", אבל כל זה מוכרח את האחיזה ממני שהיא נעלמה. כי יש העלמה שבכלל אין לשום נברא שייכות אליה, ואפילו "יחיד בעולמו" לא שייך לכנות אותה, כי "יחיד בעולמו" הוא איזה שהיא ידיעה, אך למעלה מזה יש בחינה של העלמה ששם מסתיימת כל הידיעה. לא יודעים כלום. אין שם בכלל שום דבר. ואם כן כל מה ששייך לדעת ולהשיג, שהוא אחד, ואין יחיד כיחודו, זה הכל אחדותו יתברך שמו, ואי אפשר להשיג את זה רק ע"י בחינת אנוש. ע"י האנוש נהיה אחדותו יתברך שמו. ולכן, למרות שדוד הגיע לשלימות, והוא השלימות של המרכבה, של כסא הכבוד, אבל הכל הוא ע"י השכל הנעלם מכל רעיון שהוא עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות. ולכן אי אפשר לסיים "מגן דוד", כי "מגן דוד" זה שלימות הוי', והרי אי אפשר להיות שלימות הוי' כי אם ע"י סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות.

ואין לטעות ח"ו שאברהם היה פחות מדוד המלך. ואין רצוני לפרש בזה רק ראשי דברים נאמר בדרך משל, לאב שנולד לו בנו הראשון, וכל הזמן היה האב רוצה לדעת עד היכן מגעת אהבת הבן אליו, ולכן ניסה אותו בנסיונות, והציק לו והציק לו והציק לו, בכדי לראות אם אהבת הבן אליו היא בשלימות. אך מרוב אהבתו אותו ומכיון שהיה הראשון לא הלך איתו עד הסוף, הוא לא הביא אותו לעינויים בבחינת אין סוף, הנסיונות שעשה לו היו עד גבול מסוים. רק את הבנים שנולדו אחריו הוסיף לבחון יותר ממנו. והכלל הוא שכפי גודל העינויים שהאדם מקבל כך תהיה השגתו. ולכן אברהם אבינו השיג את השלימות כפי ההישג של הבן הראשון, והגיע לתכלית ש"אחד היה אברהם". אך ככל שהעולם הולך ומתפתח נהיה מציאות הוי' יותר בהתרחבות בעולם, ודוד המלך הגיע לכזו מדריגה שכל ההתפתחות של הטבע היה שלימות אצלו, כזו התפתחות ששוב לא יכול להיות יותר התפתחות בטבע. והוא הגיע לכזו שלימות שיכל לקבל את כל העינויים, שמהם השיג את השלימות שיותר ממנה אי אפשר להשיג מבחינת הוי'. כי דוד המלך היה ילד שבא אחרי כמה ילדים שניסו אותם, ואותו ניסו בנסיונות הכי קשים, אחר אברהם אבינו היה יצחק, ויעקב אבינו, וכל הצדיקים שהיו ממנו ועד דוד, אבל אחר דוד המלך לא היה מה להמשיך עוד.

וכשדוד השיג את ההישג הזה הגיע לדרגא שכסא הכבוד יכול להיות ע"י בחינת אנוש לבד, היות שהוא יצא מבחינת אדם שהוא מעורב מעפר ומים "ויפח באפיו רוח חיים"

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודש

379
T

היה "מגן דוד" אז היה נאבד הבחינה שממנה הושתת העולם שהיא בהעלמה, כי דוד המלך לא היה בהעלמה. ואז נתגלגל הדבר שאמר "בחנני ונסני", בכדי להראות ש"זמותי בל יעבור פי", הדרגה הזו היא "זמותי", במחשבה, אבל זה לא יכול להגיע למציאות, "בל יעבור פי", תמיד צריך להגיע לונשלמה פרים שפתינו. כי מציאות הוי"ו זו תפילה, ותפילה זה "ואבית תהלה מקרוצי גושי חומר". נמצא שדוד המלך הגיע לשיא הגדלות שהוא ממש רגל רביעי במרכביו, כי הוא היה השלימות הוי"ו שממנו הושתת העולם שיש בורא כל העולמים, אך מכיון שזה בהעלמה לכן אין אומרים "מגן דוד".

והגיע לתכלית השלימות ששייך בעולם. והראיה, שהוא רגל רביעי במרכבה, והמרכבה היא הרי שלימות הוי"ו בבחינת אנוש. ומה שלא זכה להיות "מגן דוד" משום שאי אפשר בלי גורם. דוד המלך היה כ"כ מזוכך שהיה מקום לחשוב שיהיה שלימות כמו לפני עץ הדעת, אך הדבר לא יתכן, כי אז לא היה מי שימשיך את הקדושה בעולם בבחינת אנוש. כי האנוש הוא "מה", וצריך שיהיה בעולם צדיק בבחינת "מה" שממנו הושתת העולם, שהוא בבחינה של העלמה שאי אפשר להשיג, ואף לא שואלים אודותיו. לך דומיה תהלה. בבחינה זו היה דוד המלך. אחר שנתנסה בכל הנסיונות ועבר את כל העינויים הגיע לדרגה שממנו הושתת העולם. ואם הוא

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם מלר ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר ישראל דוד ד"טש ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר יצחק באבד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שלום באבד ומשפ' להולדת הבן
הר"ר שמואל יעקובסון ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר חיים שמחה נאדעל ומשפ' להולדת הבת
הר"ר משה חופיק ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר מרדכי כהן ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר ישי כהן ומשפ' להולדת הבת
הר"ר אהרן שניצר ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס:

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

כוס תנחומים

למשפ' בבתי הי"ו על פטירת ראש משפחתם בקי"ו ש'
ר' בנימין ב"ר יצחק ניסים ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

